

Ústavní soud

Joštova 625/8
660 83 Brno

Sp. zn.: (nepředchází)

Stěžovatel: **Tomáš Pecina**, nar. 21. 4. 1966
Slezská 1668/56
120 00 Praha 2
DS: whehjsc

Zastoupen: JUDr. Petrem Kočím, Ph.D., advokátem
Opletalova 1535/4
110 00 Praha 1
DS: cp7kgk3

Účastník: **Městský soud v Praze**
Spálená 6/2
112 16 Praha 2

Vedlejší účastnice: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti ČR**, IČ: 00025429
Vyšehradská 424/16
128 10 Praha 2

Ústavní stížnost

**směřující proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne
10. prosince 2013, č. j. 14 Co 73/2013-75,**

podaná podle ustanovení § 72 odst. 1 písm. a) zákona č. 182/1993 Sb.,
o Ústavním soudu (dále jen „ZÚS“)

Elektronicky

Plná moc

Přílohy: dle textu; podle seznamu

I. Rekapitulace

[1] Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 10. prosince 2013, č.j. 14 Co 73/2013-75 (dále jen „**napadený rozsudek**“), byl potvrzen rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 14. listopadu 2012, č.j. 14 C 18/2012-40, jímž soud zamítl žalobu, kterou se stěžovatel po vedlejší účastníci domáhal částky 24 000 Kč s příslušenstvím jako náhrady za průtahy v řízení vedeném Městským soudem v Praze pod sp. zn. 8 Ca 278/2009.

[2] Protože Městský soud v Praze měl rozhodovat o náhradě za své vlastní pochybení, vznesl stěžovatel přímo v textu odvolání proti rozsudku soudu I. stupně námitku podjatosti směřovanou vůči všem soudcům tohoto soudu, kteří by o jeho odvolání měli rozhodovat, a navrhl, aby tito soudci byli z projednání věci vyloučeni a aby bylo poté přistoupeno k delegaci věci jinému soudu stejného stupně.

[3] Městský soud však námitku podjatosti nepředložil k rozhodnutí nadřízenému soudu, ale vypořádal se s ní přímo v textu napadeného rozsudku tak, že ji s odvoláním na ustanovením § 15b odst. 2 občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**OSŘ**“), posoudil jako námitku uplatněnou před jednáním, při němž bude o věci rozhodnuto, a jako nedůvodnou ji sám zamítl.

[4] Popsaný postup představuje porušení stěžovatelova práva na projednání věci nezávislým a nestranným soudem, jež je zakotveno v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „**Listina**“), a protože stěžovatel proti napadenému rozsudku nemůže brojit ani dovoláním – ač byl soudem nesprávně poučen o jeho přípustnosti za podmínek § 237 OSŘ –, ani žalobou pro zmatečnost, nezbývá mu než domoci se svých práv ústavní stížností.

Důkaz: rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. prosince 2013, č.j. 14 Co 73/2013-75 – v příloze

II. Stížní body

[5] V postupu městského soudu došlo ke dvěma pochybením, jimiž soud zasáhl do stěžovatelova základního práva na projednání věci nezávislým a nestranným soudem.

[6] Za prvé bylo soudem hrubě desinterpretováno ustanovení § 15b odst. 2 OSŘ: to slouží k urychlení řízení eliminací obstrukčních námitek podjatosti, nikoli k tomu, aby mohl být porušován zákonný postup a devolutivní účinek námítka podjatosti v civilním řízení. Stěžovatel uplatnil svou námitku v prvním podání, které Městskému soudu v Praze směřoval, v odvolání proti rozsudku soudu I. stupně, a nebylo na místě postupovat podle ustanovení § 15b odst. 2 OSŘ, nýbrž soud měl námitku spolu s návrhem na delegaci předložit k rozhodnutí nadřízenému Vrchnímu soudu v Praze.

[7] Za druhé byla nesprávně posouzena otázka vyloučení soudců Městského soudu v Praze z projednání věci. Soud nemůže být zásadně pokládán za nestranný při posuzování otázky, zda se v předchozím řízení dopustil pochybení. Proto je až na výjimky v soudnictví uplatňován instanční princip, na jehož základě soudní rozhodnutí přezkoumávají nadřízené soudy.

[8] Jakkoli je Městský soud v Praze disposičně rozčleněn na několik oddělených pracovišť, není jeho senát 14 Co nadán pravomocí rozhodovat o tom, zda byl senát tohoto soudu 8 Ca v předchozím řízení linkavý. Nijak přitom nepřekvapí, že soud byl „sám k sobě“ velmi tolerantní a více než roční nečinnost senátu 8 Ca posoudil jako drobné pochybení, nezakládající stěžovateli právo na náhradu.

III. Prejudikatura Ústavního soudu

[9] Ústavní soud se otázce práva na nezávislý a nestranný soud a na zákonného soudce věnoval v celé řadě svých judikátů, avšak situaci, kdy by některý soud odmítl předložit námitku podjatosti nadřízenému soudu s odkazem na ustanovení § 15b odst. 2 OSŘ, ačkoli ta byla zjevně uplatněna včas a fakticky v rámci prvního podání, kdy uplatněna být mohla, doposud ve své publikované judikatuře nřešil.

[10] Obdobně porušení zásady *nemo iudex in causa sua* se Ústavní soud letmo dotkl v několika svých nálezech, avšak ani v jednom případě nebyla řešena situace, kdy měl soud v náhradovém řízení posuzovat své vlastní pochybení v předchozím řízení, což je patrně dáno i relativní krátkostí doby, kdy existuje možnost náhradu za nemajetkovou újmu způsobenou průtahy v řízení požadovat.

[11] V obou případech jde tedy o materii v judikatuře Ústavního soudu novou, avšak stěžovatel je přesvědčen, že zejména v důsledku kombinace obou shora popsanych pochybení dosahuje porušení jeho základních práv ústavní dimenze a Ústavní soud by měl po projednání jeho ústavní stížnosti konstatovat porušení práva zakotveného v čl. 36 odst. 1 Listiny.

IV. Přípustnost a včasnost ústavní stížnosti

[12] V napadeném rozsudku byl stěžovatel poučen o přípustnosti dovolání, jestliže dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

[13] Podle ustanovení § 238 odst. 1 písm. c) OSŘ však není dovolání podle § 237 OSŘ přípustné proti rozsudkům a usnesením, v nichž dovoláním napadeným výrokem bylo rozhodnuto o peněžitém plnění nepřevyšujícím 50 000 Kč, ledaže jde o vztahy ze spotřebitelských smluv a o pracovněprávní vztahy.

[14] Stěžovatel byl tedy poučen nesprávně a proti napadeného rozsudku není dovolání přípustné, ani kdyby byly jinak splněny soudem citované podmínky ustanovení § 237 OSŘ.

[15] Přípustná není ani žaloba pro zmatečnost, protože stěžovatel důvody, pro něž jsou soudci Městského soudu v Praze vyloučeni z projednání jeho odvolání, řádně uplatnil už v jeho textu, a žaloba by proto musela být posouzena jako opožděná (§ 234 odst. 3 OSŘ). Tento mimořádný opravný prostředek je ostatně koncipován na ochranu před vadami řízení, o nichž se účastník

dozví až během projednávání věci v určitém stupni a nemůže je řádně procesně uplatnit, nikoli jako substitut námitky podjatosti nebo místo pro její zopakování.

[16] Proti napadenému rozsudku není tedy žádný další opravný prostředek přípustný, a stěžovatel je tak oprávněn brojít proti němu toliko ústavní stížností.

[17] Napadený rozsudek byl stěžovateli prostřednictvím jeho právního zástupce doručen dne 14. ledna 2014, tato ústavní stížnost je proto podávána ve lhůtě 60 dnů ve smyslu ustanovení § 72 odst. 3 ZÚS.

V. Závěrečný návrh

Ze všech těchto důvodů stěžovatel navrhuje, aby Ústavní soud po projednání jeho ústavní stížnosti vydal tento

n á l e z :

- 1. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 10. prosince 2013, č.j. 14 Co 73/2013-75, bylo porušeno základní právo stěžovatele na projednání věci nezávislým a nestranným soudem.**
- 2. Tento rozsudek se proto z r u š u j e.**

V Praze dne 14. ledna 2014

Tomáš Pecina

Seznam příloh:

- 1. plná moc*
- 2. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. prosince 2013, č.j. 14 Co 73/2013-75*

